

A 40-es évekig Budaörsön három iparos gyártott fésűket. Deigner Lipót, Deigner János és Grósz János. Róth Antal édesapja is kitanulta ezt a mesterséget, tanoncéveit Deigner Lipótnál töltötte. A szakmát végül is nem gyakorolta, de fia, Tóni bácsi mégis jól emlékszik a munkafolyamatokra. A mesterek a szarukat, pontosabban a marhaszarvakat a nagy vágóhidakról szerezték be. Lovaskocsival hozták, az udvaron nagy halmokban tárolták. A környékeliek egy cseppet sem örültek ennek, mert a szállítmány szörnyű bűzt árasztott. A kiszáradt szaruból a csont ütésre magától kicsúszott, de a legtöbbet hosszában körfűrészsel ketté kellett vágni. Az így nyert domború szarulapot kovácstűzön felmelegítették, a lággyá vált anyagot satuban egyenesre préselték. Majd sablonok, minták segítségével felrajzolták a kívánt formát, és egyenként szalagfűrészsel kivágták. Kivágták a sűrűbb vagy ritkább fogazatot is. Így készültek nyeles fésűk, zsebbevalók, két oldalon fogazot-

Régi mesterségek A fésűkészítő

tak. De gyártottak cigarettaszipkákat és kisebb darabokból gombokat is. A befejező műveletet, a politúrozást speciális pasztával, gépi hajtású korong segítségével végezték, amelyre különböző rongyokat tekertek. – A papám tréfásan azt mondta – emlékszik vissza Tóni bácsi -, hogy akkor jó a politúr, ha a fésű a homlokra téve fennmarad! Deigner Lipót az egész országot bejárta termékeivel, de főleg Pestre szállított. Egy-egy szállítás valóságos népünnepély volt a családban. A mester tisztességesen el tudta tartani familiáját. – Még megvan valahol az a fésű és szipka, amit Lipót bácsi csinált – mondja Tóni bácsi. Deigner Jánosékat kitelepítették. A műhely, ahol annyi szorgos napot töltött a mester, tárva-nyitva maradt. Három nap múlva nem volt már benne semmi.

Steinhauser Klára